

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/9/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6221200097
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ama Odalošová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6221200097.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Amy Odalošovej a členiek senátu Mgr. Kataríny Katkovej a JUDr. Danice Kočičkovej, v spore žalobcu: FORVIN, s. r. o., IČO: 35 860 472, so sídlom Palárikova č. 25, 811 04 Bratislava - Staré Mesto, zastúpeného Advokátska kancelária VICTORIA, s. r. o., IČO: 511 643 53, so sídlom Stránska č. 3155/7, 974 11 Banská Bystrica, proti žalovanému: I. U., nar. XX. XX. XXXX, bytom P. č. XXX/XX, XXX XX P. W., zastúpeného JUDr. Jozefom Školníkom, advokátom, so sídlom Mierová č. 1, 990 01 Veľký Krtíš, o zaplatenie 1.750,80 Eur istiny s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš č. k. 12C/2/2021-83 zo dňa 24. 08. 2021, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš č. k. 12C/2/2021-83 zo dňa 24. 08. 2021 p
o t v r d z u j e.

II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom Okresný súd Veľký Krtíš (ďalej v texte aj „okresný súd“ resp. „súd prvej inštancie“) žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.750,80 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 1.750,80 Eur od 11. 02. 2020 až do zaplatenia a to v lehote 3 dní od právoplatnosti odvolaním napadnutého rozsudku (prvý výrok) a žalobcovi proti žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu (druhý výrok).

1.1 V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobou doručenou Okresnému súdu Veľký Krtíš dňa 15. 01. 2021 sa žalobca voči žalovanému domáhal zaplatenia sumy 1.750,80 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.750,80 Eur od 11. 02. 2020 až do zaplatenia a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že žalobca ako dodávateľ vykonal pre žalovaného ako odberateľa práce vrátane dodania materiálu na byte nachádzajúcom sa na ulici XX. vo P. W., číslo bytu X, na 4. poschodí, ktoré mu boli dodané a fakturované dňa 30. 12. 2019 faktúrou č. 2019/39 v sume 1.750,80 Eur, splatnou dňa 22. 01. 2020. Žalobca faktúru zaslal žalovanému prostredníctvom pošty dňa 04. 02. 2020. Žalovaný si faktúru prevzal dňa 10. 02. 2020, avšak sumu neuhradil. Žalobca k žalobe pripojil faktúru č. 2019/39 zo dňa 30. 12. 2019, podací lístok zo dňa 04. 02. 2020, výpis z psc.posta.sk o doručení zásielky dňa 10. 02. 2020.

1.2 Súd prvej inštancie poukázal na ust. § 52 ods. 1, 2, 3 a 4, § 631, § 632, § 451 ods. 1 a 2, § 456, § 458 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej v texte len „OZ“) a uviedol, že pri svojom rozhodovaní vychádzal z vyššie citovaných ustanovení zákona. Medzi stranami sporu bola sporná základná otázka, či je žalovaný vôbec pasívne legitimovaný v konaní, či si naozaj objednal práce

na byte č. 8, v bytovom dome súp. č. XX/XXXX., vchod XX na ulici P., P. W., za vykonanie ktorých žalobca vystavil faktúru č. 39/2019. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie dospel k záveru, že pasívna legitímácia žalovaného v konaní je daná. Žalovaný dňa 14. 02. 2019 uzatvoril s V. B. Zmluvu o budúcej kúpnej zmluve, predmetom ktorej mal byť prevod vyššie uvedeného bytu. Svedkovia ako aj štatutárny zástupca žalobcu potvrdili, že žalovaný po uzavretí tejto zmluvy začal do bytu chodiť a kontrolovať práce, ktoré sa v byte vykonávali, teda sa správal ako vlastník bytu. Sám žalovaný v písomnom odpore zo dňa 20. 01. 2020 k faktúre č. 39/2019 potvrdil, že bol prítomný pri prebiehaní rekonštrukcie, pri búracích prácach, pokládke dlažby, obkladačiek, úprave stien, maľovaní, znižovaní stropu... . Svedkovia tiež potvrdili, že na základe ústnej požiadavky žalovaného boli v byte vykonané práce navyše oproti tým, ktoré boli uvedené v Zmluve o budúcej zmluve zo dňa 14. 02. 2019 a ktoré si objednal pôvodný vlastník bytu V. B.. Žalovaný tiež sám vybavil povolenie od správcu bytového domu na vykonanie búracích v byte. Žalovaný síce nadobudol byt do vlastníctva až na základe Kúpnej zmluvy zo dňa 13. 01. 2020, ale z výpovede štatutárneho zástupcu žalobcu vyplýva, že žalovaný v byte začal bývať už v máji 2019. Uvedené skutočnosti žalovaný nerozporoval, preto v tomto smere neobstojí argumentácia právneho zástupcu žalovaného, že žalovaný v tom čase nebol vlastník bytu a preto si ani žiadne práce na byte nemohol objednávať.

1.3 Ďalej súd prvej inštancie v konaní skúmal, či medzi stranami sporu došlo k uzavretiu zmluvy o dielo v zmysle § 631 a nasl. OZ, resp. či je na ich vzťah potrebné aplikovať ustanovenia § 451 OZ o bezdôvodnom obohatení. Súd prvej inštancie predmetný vzťah posudzoval podľa ustanovení OZ, keďže žalobca pri uzatváraní zmluvy vystupoval ako dodávateľ (zhotoviteľ) s poukazom na predmet podnikania a žalovaný vystupoval ako spotrebiteľ, pretože dielo malo byť zhotovené za iným účelom ako za účelom výkonu jeho zamestnania, povolania alebo podnikania (§ 52 a nasl. OZ). Podstatnými náležitosťami zmluvy o dielo sú dohoda o predmete diela, dohoda o poskytnutí odmeny za vytvorenie diela. Zákon ako podstatnú náležitosť vymedzuje aj záväzok zhotoviteľa, že vykoná dielo na svoje nebezpečenstvo, čo je však základným charakterom zmluvy a nemusí byť v nej explicitne uvedené. Pokiaľ teda v zmluve absentuje vyslovený záväzok zhotoviteľa, že dielo vykoná na svoje nebezpečenstvo, zmluva nebude neplatná. Podstatnou náležitosťou zmluvy je len dohoda o odplatnosti vyhotovenia diela, a nie presne určená výška takejto ceny (Števec, M., Dulak, A., Fečík, M., Sedlačko, F., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol., Občiansky zákonník II, komentár. Praha: C. H. Beck, 2015, str. 2225). Zákon neurčuje pre uzavretie zmluvy písomnú formu, a je pre ňu typické, že má často charakter ústne uzavretej dohody. V danom prípade súd prvej inštancie dospel k záveru, že medzi stranami sporu nedošlo k uzatvoreniu ústnej zmluvy o dielo, nakoľko medzi nimi nebola preukázaná dohoda o predmete diela. Žalobca v konaní nepreukázal, že tie práce, ktoré boli vyúčtované žalovanému faktúrou č. 39/2019, že tieto boli v skutočnosti aj predmetom ústnej objednávky žalovaného. Žalobcom navrhnutí svedkovia, tiež len vo všeobecnosti popísali práce, ktoré mali byť ústne objednané zo strany žalovaného. Dohoda strán sporu o odplate za dielo bola preukázaná. Svedkovia potvrdili, že žalovaný sľúbil, že za vykonané práce navyše zaplatí potom, ako mu bude poskytnutá hypotéka.

1.4 Súd prvej inštancie konštatoval, že vzhľadom na skutočnosť, že medzi stranami sporu nedošlo k uzavretiu ústnej zmluvy o dielo, a to vzhľadom na absenciu jedenej z podstatných náležitostí zmluvy ako je určenie predmetu diela, súd prvej inštancie predmetný nárok žalobcu posudzoval podľa OZ ako bezdôvodné obohatenie. V predmetnej veci bolo medzi stranami sporu nesporné, že v byte č. XXXX v bytovom dome súp. č. XX/XXXX, vchod XX na ulici P., P. W. boli žalobcom zrealizované práce a dodaný materiál v zmysle faktúry č. 39/2019 a to vybúranie steny - prechod do kuchyne (železobetón), likvidácia odpadu, dorobenie vybúranej steny (sadrokartón), sadrokartónová stena v detskej izbe, osadenie a dodávka posuvných dverí do sadrokartónovej steny, montáž nástenného obkladového kameňa (obývačka), dodávka a montáž obkladov do miestností WC. Svedkovia ako aj štatutárny zástupca žalobcu potvrdili, že tieto práce navyše sa uskutočnili na základe ústnej požiadavky žalovaného, ktorý v už čase realizácie týchto stavebných prác mal uzatvorenú s vlastníkom bytu zmluvu o budúcej kúpnej zmluve. Žalovaný do bytu chodieval, práce kontroloval a nevytkal nijaké nedostatky. Žalovaný začal v byte bývať už v máji 2019 a nadobudol ho do vlastníctva na základe Kúpnej zmluvy zo dňa 13. 01. 2020. V tomto prípade preto súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že žalovaný získal majetkový prospech v hodnote vykonaných prác a dodaného materiálu, čiže na strane žalovaného došlo k zväčšeniu jeho majetku oproti stavu dohodnutom v Zmluve o budúcej kúpnej zmluve zo dňa 14. 02. 2019, preto potom súd prvej inštancie žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 1.750,80 Eur, zodpovedajúcu hodnote vykonaných prác a dodaného materiálu a to v lehote 3 dní od právoplatnosti odvolaním napadnutého rozsudku. Pokiaľ žalovaný v liste zo dňa 20. 01. 2019, označenom ako odpor

- faktúra č. 39/2019 uviedol, že za opravu závažných nedostatkov na byte zaplatil inej firme faktúru vo výške 2.500 Eur, tak v tomto smere nepreukázal, či sa jednalo o opravu nedostatkov prác vykonaných žalobcom v zmysle faktúry č. 39/2019, resp. sa jednalo o opravu nedostatkov vykonaných prác, ktoré objednal pôvodný vlastník X.X Na B..

1.5 Na záver súd prvej inštancie po citácii ust. § 517 ods. 2 OZ a ust. § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení platnom od 1.2.2013 uviedol, že žalovaný sa nesplnením peňažného záväzku dostal do omeškania. Žalobcovi tak vznikol nárok na úrok z omeškania odo dňa nasledujúceho po prevzatí faktúry č. 39/2019 žalovaným, t. j. od 11. 02. 2020, ktorého výška bola v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. určená podľa základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky (od 16. 03. 2016 až po súčasnosť vo výške 0,00 %) zvýšenej o 5 percentuálnych bodov, pričom súd prvej inštancie priznal tento úrok vo výške 5 % ročne zo sumy 1.750,80 Eur od 11.02.2020 až do zaplatenia. O náhrade trov konania strán sporu súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, žalobca mal vo veci plný úspech, preto mu potom súd prvej inštancie priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v celom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov rozhodne súd prvej inštancie v zmysle § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Proti rozsudku podal včas odvolanie žalovaný navrhujúc, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b) zákona č. 160/2015 Civilného sporového poriadku (ďalej v texte len „CSP“) zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP mu vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

2.1 Žalovaný poukázal na skutočnosť, že predmetný byt č. XX. na ul. XX. vo P. W. nadobudol kúpnu zmluvou až dňa 13. 01. 2020. Dovtedy bol byt vlastníctvom predávajúceho P. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom VXXX, XXX/XX,X.X Poukázal, ktorý si stavebné práce u žalobcu objednal.

2.2 Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 22 Cdo 981/2001 zo dňa 11. 12. 2002. Ďalej uviedol, že mal záujem odkúpiť predmetný byt na P. ulici č. XXX/XX vo P. W. a z tohto dôvodu chodil do predmetného bytu počas rekonštrukcie, ktorú vykonával žalobca. Žalovaný do bytu chodil ešte predtým ako sa stal jeho vlastníkom z dôvodu, že chcel vidieť či rekonštrukčné práce sú vykonávané kvalifikovane a spoľahlivo. V tom čase ešte nebol vlastníkom bytu, tým bol V. B.. Boli vypočutí svedkovia a samotný žalobca, ktorý uviedol, že žalovaný asi mal súhlas od majiteľa bytu k tomu, aby mohol vykonávať prerábky bytu. Dokonca pre búracie práce bol potrebný súhlas správcu bytového domu, avšak žiadny takýto súhlas resp. iný dôkaz žalobcom predložený nebol. Svedkovia, ktorí boli vypočutí konkr. obchodný zástupca žalobcu N. Z. a stavbyvedúci žalobcu G. P., sú zamestnancami žalobcu a ich výpoveď tak nebola objektívna. Podľa svedka U. si síce on objednal stavebné práce, ale písomná zmluva resp. objednávka na tieto práce vyhotovená nebola. Svedok P. vypovedal v tom zmysle, že on si nepamätá aké práce si objednal žalovaný. Samotný žalobca vypovedal, že pracovníci vysekali betónovú stenu z obývačky do kuchyne, ale keďže žalovaný nedostal na to povolenie museli tú stenu opraviť naspäť. I táto zmienka svedčí o tom, že on v tom čase nemal žiadne dispozičné právo k bytu a teda ani nemal právo si v predmetnom byte nejaké práce objednávať.

2.3 Ďalej poukázal na skutočnosť, že súd prvej inštancie rozhodol bez toho aby vo veci bol on vypočutý. Ja pravdou, že sa pojednávania dňa 24.08. 2021 nemohol zúčastniť (je vodičom nákladnej kamiónovej dopravy a uviazol na štátnej hranici) ale jeho právny zástupca ho riadne ospravedlnil. Prvoinštančný súd rozhodol vo veci len na základe výsluchu žalobcu a dvoch svedkov (zamestnancov žalobcu), pričom jeho výsluch a jeho konfrontáciu s tvrdeniami žalobcu a svedkov tak odmietol. Žalovaný bol toho názoru, že jeho výpoveď je dôležitá a prvoinštančný súd porušil svoju povinnosť umožniť tak jednej ako i druhej sporovej strane uskutočniť jej procesné práva a došlo tak k porušeniu práva na spravodlivý proces. Mal teda za to, že argumentácia obsiahnutá v zdôvodnení prvoinštančného rozhodnutia je tak vnútorne rozporná a zmätočná, že rozhodnutie ako celok je nepresvedčivé, neodôvodnené a nepreskúmateľné.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu mal za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je správne a navrhol odvolaciemu súdu, aby ho potvrdil.

3.1 Uviedol, že je pravdou, že aj dovtedajší vlastník L.B. si u neho objednal stavebné práce, avšak sa jednalo o iné stavebné práce. Práce, ktoré si objednal dovtedajší vlastník XX. B., sú špecifikované v

zmluve o budúcej kúpnej zmluve zo dňa 14. 02. 2019 a nie sú predmetom tohto súdneho konania. Mal za to, že dokazovaním bolo preukázané, že stavebné práce - ide o navyiac práce, ktoré pôvodne neboli súčasťou rekonštrukcie bytu, si u neho dodatočne objednal žalovaný, čo bolo preukázané výpoveďami jeho štatutára N.. H. X. a svedkov N. Z. a G. P..

3.2 Ďalej uviedol, že vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie dospel tiež k záveru, že pasívna legitímácia žalovaného v konaní je daná. Žalovaný dňa 14. 02. 2019 uzatvoril s V. B. zmluvu o budúcej kúpnej zmluve, predmetom ktorej mal byť prevod bytu. Svedkovia, ako aj jeho štatutárny zástupca potvrdili, že žalovaný po uzatvorení zmluvy začal do bytu chodiť a kontrolovať práce, ktoré sa v byte vykonávali, teda sa správal ako vlastník bytu. Sám žalovaný v písomnom odpore zo dňa 20.01.2021 k faktúre č. 39/2019 potvrdil, že bol prítomný pri prebiehaní rekonštrukcie, pri búracích prácach, pokládke dlažby, obkladačiek, úprave stien, maľovaní, znižovaní stropu. Svedkovia tiež potvrdili, že na základe ústnej požiadavky žalovaného boli v byte vykonané práce navyše oproti tým, ktoré boli uvedené v zmluve o budúcej kúpnej zmluve zo dňa 14. 02. 2019 a ktoré si objednal pôvodný vlastník bytu V. B.. Žalovaný tiež sám vybavil povolenie u správcu bytového domu na vykonanie búracích prác. Žalovaný síce nadobudol byt do vlastníctva až na základe kúpnej zmluvy zo dňa 13. 01. 2020, avšak v užívaní ho mal už od mája 2019. Žalovaný získal majetkový prospech v hodnote vykonaných navyiac prác a dodaného materiálu, čiže na strane žalovaného došlo k zväčšeniu jeho majetku oproti stavu dohodnutom v zmluve o budúcej kúpnej zmluve zo dňa 14. 02. 2019.

3.3 Na záver vo vzťahu k námietke žalovaného, že súd prvej inštancie rozhodol bez toho, aby bol v konaní vypočutý žalovaný, čím dokonca podľa žalovaného malo dôjsť k porušeniu práva na spravodlivý proces, žalobca uviedol, že sa stotožňuje s postupom súdu prvej inštancie, že vzhľadom na doposiaľ zadovážené dôkazy, nie je tento výsluch potrebný. Žalobca navyiac uviedol, že žalovaný ani v odpore, ani v záverečnom návrhu nenavrhol výsluch žalovaného, rovnako tak žalovaný nenavrhol žiadnu konfrontáciu. Jeho námietky a návrhy v odvolaní o výsluchu žalovaného a konfrontácií preto považoval žalobca za neopodstatnené a v rozpore s pravidlami uplatňovania sudcovskej a zákonnej koncentrácie konania (§ 153 a 154 CSP). Preto nemohlo dôjsť ani k porušeniu práva na spravodlivý proces

4. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobcu písomne nevyjadril.

5. V dôsledku podaného odvolania krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal vec bez potreby nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 a contrario, len v rozsahu odvolania žalovaného podľa § 379 CSP a z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 CSP a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

6. Podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutkový stav v dostatočnom rozsahu, na základe toho dospel ku správnym skutkovým zisteniam a tieto aj správne právne posúdil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil právo strán na spravodlivý proces, pretože v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Naopak, prvoinštančný súd ich náležitým spôsobom posúdil súhrnne v celom rozsahu a aj ich náležite vyhodnotil (rešpektujúc zásady formálnej logiky).

8. Súd prvej inštancie vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozsudku je koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné. Rozsudok okresného súdu je presvedčivý, premisy zvolené v rozsudku, rovnako ako aj závery, ku ktorým dospel, sú racionálne a aj spravodlivé. Odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku je dostatočne vyčerpávajúce a zodpovedá kritériám uvedeným v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku preto poukazuje len na určité najzásadnejšie aspekty, ktorými reaguje na argumenty žalovaného v odvolaní.

9. V súvislosti s odvolacími argumentmi žalovaného odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že žalovaný v odvolacom konaní neuviedol žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré objektívne nemohol uplatniť v konaní pred okresným súdom a ktoré by spĺňali procesné podmienky uvedené v ustanovení § 366 CSP na to, aby mohli byť relevantným odvolacím dôvodom.

10. Podľa ustanovenia § 451 ods. 1 a 2 OZ, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

10.1 Podľa ustanovenia § 456 prvej vety OZ, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal.

10.2 Podľa ustanovenia § 458 ods. 1 OZ, musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením. Ak to nie je dobre možné, najmä preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada.

11. Posúdenie, či medzi stranami sporu išlo o vzťah z bezdôvodného obohatenia, závisí od naplnenia znakov skutkovej podstaty hmotnoprávnej normy - § 451 ods. 1 a 2 OZ. Bezdôvodné obohatenie je v OZ konštruované ako záväzkový právny vzťah medzi tým, kto sa na úkor iného obohatil a tým, na úkor koho došlo k bezdôvodnému obohateniu. Kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať (§ 451 ods. 1 OZ) tomu, na úkor koho ho získal (§ 456 OZ). Musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením; ak to nie je dobre možné, najmä preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada (§ 458 ods. 1 OZ). Zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie je objektívneho charakteru a predpokladom jeho vzniku nie je protiprávny úkon obohateného, ani jeho zavinenie, podstatné je iba to, že stav obohatenia vznikol.

12. Pokiaľ žalovaný v odvolaní poukázal na skutočnosť, že predmetný byt č. XX. na ul. P. XX vo P. W. nadobudol kúpnu zmluvou až dňa 13. 01. 2020, dovtedy bol byt vlastníctvom predávajúceho V. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom P. XXX XX, T. XXX/XX, ktorý si stavebné práce u žalobcu objednal: Odvolací súd uvádza, že žalovaný uzatvoril dňa 14.02.2019 zmluvu o budúcej kúpnej zmluve, ktorej predmetom bola nehnuteľnosť - byt, v ktorom sa vykonali sporné práce. Žalovaný vzhľadom na uzatvorenú zmluvu do bytu chodil a ako uviedol chcel vidieť, či rekonštrukčné práce sú vykonávané kvalifikovane a spoľahlivo. V konaní bolo preukázané, že dovtedajší vlastník L. B. si u žalobcu objednal stavebné práce, avšak sa jednalo o iné stavebné práce, ako sú predmetom tohto konania. Práce, ktoré si objednal dovtedajší vlastník XX. B., boli špecifikované v zmluve o budúcej kúpnej zmluve zo dňa 14. 02. 2019 (č. I. 43 spisu) uzatvorenej zo žalovaným. Dokazovaním bolo preukázané, že o stavebné práce, ktoré pôvodne neboli súčasťou rekonštrukcie bytu, požiadal žalovaný žalobcu, čo bolo preukázané výpoveďami svedkov XX Z. (č. I. 79 spisu) a G. P. (č. I. 79 p. v. spisu), tvrdením štatutára žalobcu N.. H. X. (č. I. 78 p. v. spisu).

12.2 Pokiaľ žalovaný v odvolaní namietal, že vypočutý svedkovia sú zamestnanci žalobcu a teda ich výpoveď nebola objektívna, odvolací súd poukazuje na to, že okresný súd v súlade s tvrdenými prostriedkami procesného útoku a procesnej obrany účastníkov, návrhmi na vykonanie dôkazov zistil skutkový stav. Žalobca navrhol výsluch svedkov. Skutočnosti týkajúce sa vykonania sporných stavebných prác sú také, ku ktorým sa nemajú možnosť vyjadriť iné osoby (svedkovia), ale najlepšie ich môže ozrejmiť práve svedok - zamestnanec firmy, ktorá stavebné práce vykonávala, ktorý veci prejednával, práce vykonával. V danom prípade to boli práve zamestnanci žalobcu. Spochybňovanie objektívnosti výpovedí svedkov a účastníkov konania iba na základe ich spoločenského vzťahu bez toho, aby vierohodnosť výpovedí spochybňovali aj iné, objektívne zadokumentované skutočnosti a dôkazy, by v prípadoch, kedy jediným dostupným dôkazom je práve iba výpoveď účastníkov konania či svedkov majúcich medzi sebou takýto vzťah, viedlo k nemožnosti uniesť dôkazné bremeno žalobcom a zároveň by viedlo k vytvoreniu neakceptovateľnej „prezumpcie nepravdivosti“ svedeckých výpovedí či tvrdení účastníkov konania (nález Ústavného súdu SR z 9. júna 2015, sp. zn. III. ÚS 276/2014-29). Okresný súd poučil svedkov v súlade s § 196 ods. 2 CSP, umožnil zástupcovi žalovaného klásť svedkom otázky. Žalovaný nenamietal na pojednávaní zaujatosť svedkov. Okresný súd v súlade s CSP vykonané dôkazy hodnotil podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliadol na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska

ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. Keďže žalovaný (resp. jeho právny zástupca) nepodal žiadne konkrétne návrhy na doplnenie dokazovania, súd prvej inštancie nemal podklad pre iný procesný postup, ako vo veci rozhodnúť. Preto túto námietku odvolateľa odvolací súd nepovažoval za dôvodnú.

12.3 Dôkazné bremeno je inštitútom procesného práva, ktoré stíha tú stranu, v ktorej záujme je, aby určitá skutočnosť rozhodná podľa hmotného práva a stranou tvrdená, bola v konaní skutočne preukázaná. Zároveň koncentrácia konania predstavuje efektívny nástroj racionálneho a odôvodneného zrýchlenia sporového konania a tvorí jednotu s jedným z nosných princípov novej právnej úpravy sporového konania, a to s princípom arbitrárneho poriadku. V zmysle uvedených zásad strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany (teda najmä skutkové tvrdenia, popretia skutkových tvrdení, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom a hmotnoprávne námietky) nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany sú uplatnené včas aj vtedy, ak ich strana predložila ako reakciu na skutočnosti, o ktorých nevedela, ani ich nemohla predvídať, a ktoré vyšli najavo až po tom, ako mala strana povinnosť označiť a predložiť skutočnosti a dôkazy.

12.4 Odvolací súd dodáva, že súd prvej inštancie sa v predmetnom konaní dôsledne riadil uvedenými zásadami a správne aplikoval inštitút dôkazného bremena, pričom dospel k správnym záverom. Vo vzťahu k námietke žalovaného, že súd prvej inštancie rozhodol bez toho, aby bol v konaní vypočutý, odvolací súd udáva, že v súlade s § 195 CSP na návrh môže súd nariadiť výsluch strany o tvrdených skutočnostiach, ktoré v konaní vyšli najavo, ak ich nemožno preukázať inak. V danom prípade dôkaz výsluchom žalovaného nebol navrhnutý a neboli ním uvedené ani skutočnosti na preukázanie, ktorých by bolo potrebné nariadiť výsluch žalovaného. Odvolací súd uvádza, že sa stotožnil s postupom súdu prvej inštancie, žalovaný mal možnosť vyjadriť sa k žalobe, ktoré právo aj využil, mal možnosť v súlade s § 149 CSP uviesť prostriedky procesného útoku a obrany v súlade. Navyše sa pojednávanie dňa 24. 08. 2021 zúčastnil právny zástupca žalovaného, nenavrhol vykonanie ďalších dôkazov. Nebolo teda porušené právo žalovaného na spravodlivý proces. Nedôvodné sú teda námietky žalovaného týkajúce sa nevykonaného dokazovania (výsluchu žalovaného), nedošlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že tvrdenia žalovaného, že nemal v čase vykonávania prác žiadne dispozičné právo k bytu a teda nemal právo si v predmetnom byte nejaké práce objednávať nespôsobuje vzhľadom na zistený skutkový stav vecnú nesprávnosť rozhodnutia. Žalovaný získal majetkový prospech v hodnote vykonaných naviac prác a dodaného materiálu, čiže na jeho strane došlo k zväčšeniu jeho majetku oproti stavu dohodnutom v zmluve o budúcej kúpnej zmluve zo dňa 14. 02. 2019.

15. Keďže argumentácia uvedená v odvolaní žalovaného nebola spôsobilá privodiť mu priaznivejšie rozhodnutie vo veci, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny postupom podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil. Ako vecne správny potvrdil odvolací súd aj súvisiaci výrok o náhrade trov prvoinštančného konania.

16. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP, z ktorého vyplýva: „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí“. Odvolací súd pri svojom rozhodovaní aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z ustanovenia § 255 ods. 1 CSP. V predmetnom prípade bol v odvolacom konaní plne úspešný žalobca, preto mu vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % voči žalovanému, ktorý podal odvolanie.

17. V zmysle ustanovenia § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

18. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis.

(§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z.).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa predchádzajúceho odseku neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.